

Ο Χριστός αναστήθηκε με το σώμα Του: κάποιος να το πει στους ...φιλόλογους (και όχι μόνο...)! (Σπύρος Δρόσος, γυμναστής)

/ [Πεμπτούσία](#)

Βρισκόμαστε γύρω στο 1990, στο αμφιθέατρο του Τμήματος Φιλολογίας του Πανεπιστημίου Αθηνών (η χρονολογία έχει σημασία γιατί δεν νομίζω ότι τώρα θα είναι καλύτερα τα πράγματα -μάλλον χειρότερα θα είναι).

Κάποια στιγμή, ο καθηγητής εκφράζει με βεβαιότητα την άποψη ότι η ανάσταση του Χριστού ήταν «πνευματική», δηλαδή ότι δεν αναστήθηκε το σώμα Του αλλά μόνο το πνεύμα Του.

Η τότε φοιτήτρια (και νυν φιλόλογος και παπαδιά) κουινιάδα μου σηκώνει το χέρι και λέει ότι δεν έχουν έτσι τα πράγματα αλλά ο Χριστός αναστήθηκε με το σώμα Του και ότι αυτό είναι ένα βασικότατο σημείο της διδασκαλίας της Εκκλησίας μας.

Και τότε γίνεται το εξής απίστευτο: πριν ακόμα, καλά καλά αναπτύξει τα επιχειρήματά της, ολόκληρο το αμφιθέατρο (οι συμφοιτητές της, δηλαδή) ξεσηκώθηκε, λέγοντας ότι όχι μόνο αυτό που λέει δεν είναι σωστό, αλλά και ότι δεν διδάσκει τέτοια πράγματα η Εκκλησία μας και αυτά τα πιστεύουν οι ...αιρετικοί!

Η κατάσταση δεν προσφερόταν για διάλογο κι έτσι η κουινιάδα μου έμεινε στην άποψή της και ο καθηγητής και οι συμφοιτητές της το ίδιο.

Εκείνη την ημέρα, φεύγοντας από το πανεπιστήμιο, πήρε μαζί της μια ομολογουμένως πικρή γεύση για το πόσο αστοιχείωτος είναι ο λαός μας όσον αφορά βασικά δόγματα της ορθόδοξης πίστης μας.

Κι αν όλο αυτό συμβαίνει στους «πολυδιαβασμένους» μελλοντικούς φιλόλογους, στον υπόλοιπο κόσμο τι θα ισχύει;

Κατ' αρχήν και επειδή κανείς απ' όσους διαβάζετε αυτή την ανάρτηση δεν είναι υποχρεωμένος να γνωρίζει τη διδασκαλία της Ορθόδοξης Εκκλησίας, σας παραθέτω μερικά αποσπάσματα από τα αναγνώσματα που διαβάζονται κατά τις ιερές ακολουθίες της (Ευαγγέλια και Πράξεις των Αποστόλων), που φανερώνουν ότι ο Χριστός είχε και το σώμα Του όταν αναστήθηκε:

1) Στο ευαγγέλιο του Ματθαίου, αναφέρει για τις γυναίκες που βρήκαν τον τάφο

άδειο: «ὥς δὲ ἐπορεύοντο ἀπαγγεῖλαι τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ, καὶ ἰδοὺ Ἰησοῦς ἀπήντησεν αὐταῖς λέγων· χαίρετε. αἱ δὲ προσελθοῦσαι ἐκράτησαν αὐτοῦ τοὺς πόδας καὶ προσεκύνησαν αὐτῷ.» (Ματθ. κεφ. 28, στίχ. 9).

Ποια πόδια κράτησαν οι γυναίκες; Του πνεύματος του Ιησού ή του σώματός Του; Φυσικά, του σώματος.

2) Στο ευαγγέλιο του Λουκά, που ήταν ιατρός (και αυτό φαίνεται ακόμα και στις περιγραφές των θαυμάτων -π.χ. «εστερεώθησαν αι βάσεις και τα σφυρά των ποδών αυτού» στις Πράξεις των Αποστόλων, κεφ. 3, στίχ. 7), αναφέρεται για την αντίδραση των μαθητών, όταν εμφανίστηκε μπροστά τους ο αναστημένος Ιησούς: «πτοηθέντες δὲ καὶ ἔμφοβοι γενόμενοι ἐδόκουν πνεῦμα θεωρεῖν (δηλαδή, νόμιζαν ὅτι ἐβλεπαν πνεῦμα-φάντασμα). καὶ εἶπεν αὐτοῖς· τί τεταραγμένοι ἐστέ, καὶ διατί διαλογισμοὶ ἀναβαίνουσιν ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν; ἴδετε τὰς χεῖράς μου καὶ τοὺς πόδας μου, ὅτι αὐτὸς ἐγὼ εἰμι· ψηλαφήσατέ με καὶ ἴδετε, ὅτι πνεῦμα σάρκα καὶ ὀστέα οὐκ ἔχει καθὼς ἐμὲ θεωρεῖτε ἔχοντα (δηλαδή, ψηλαφίστε με για να δείτε ὅτι ἓνα πνεῦμα -φάντασμα- δεν ἔχει σάρκα και οστά, ὅπως βλέπετε να ἔχω ἐγώ).» (Λουκ. κεφ. 24, στίχ. 37-39).

Και, αμέσως παρακάτω: «ἔτι δὲ ἀπιστούντων αὐτῶν ἀπὸ τῆς χαρᾶς (ἀπὸ τη χαρά τους, δεν το πίστευαν -«πολύ καλό για να' ναι αληθινό», θα λέγαμε σήμερα) καὶ θαυμαζόντων εἶπεν αὐτοῖς· ἔχετε τι βρώσιμον ἐνθάδε; (δηλαδή, ἔχετε τίποτα φαγώσιμο ἐδῶ;) οἱ δὲ ἐπέδωκαν αὐτῷ ἰχθύος ὀπτοῦ μέρος καὶ ἀπὸ μελισσίου κηρίου, καὶ λαβῶν ἐνώπιον αὐτῶν ἔφαγεν (ἔφαγε μπροστά στα μάτια τους!).» (στίχ. 41-43).

3) Και, καλά, τα προηγούμενα δικαιολογείται να μην τα γνωρίζει κάποιος που δεν εκκλησιάζεται ή δεν προσέχει (ή και δεν καταλαβαίνει, ενίοτε) τα αναγνώσματα της θείας λατρείας. Ποιος, όμως, δεν γνωρίζει την περίφημη ψηλάφηση του Θωμά ή τη φράση θέτω «τον δάκτυλόν μου επί τον τύπον των ήλων»;

Το σχετικό απόσπασμα βρίσκεται στο κατά Ιωάννην ευαγγέλιο και έχει τον αναστημένο Ιησού να προτρέπει το Θωμά (που, ὅπως είδαμε παραπάνω, δεν ήταν ο μόνος δύσπιστος, απλά ήταν ο μόνος απών) να αγγίξει τα χέρια του και τη λογισμένη πλευρά του, ὅπως εἶχε ζητήσει: «λέγει τῷ Θωμᾶ· φέρε τὸν δάκτυλόν σου ὧδε καὶ ἴδε τὰς χεῖράς μου, καὶ φέρε τὴν χεῖρά σου καὶ βάλε εἰς τὴν πλευράν μου, καὶ μὴ γίνου ἄπιστος, ἀλλὰ πιστός.» (Ιωάν. κεφ. 20, στίχ. 27).

Πού ακριβώς θα έβαζε το χέρι του ο Θωμάς, αν όχι στο απτό σώμα του Χριστού;

Βέβαια, το σώμα αυτό, ὅπως και το σώμα μας κατά την κοινή ἀνάσταση, δεν υπόκειται πλέον σε περιορισμούς φυσικούς, τοπικούς ή χρονικούς, ἀλλά δεν παύει

να είναι σώμα.

Έχουμε, λοιπόν, έναν αναστημένο Χριστό να προσπαθεί να δείξει με κάθε τρόπο ότι έχει και σώμα με σάρκα και οστά, που τρώει ψητό ψάρι και μέλι, που φέρει τα σημάδια του πάθους Του πάνω του, και έχουμε και κάποιους «παντογνώστες» να λένε ότι δεν διδάσκει κάτι τέτοιο η Εκκλησία μας και ότι αυτά τα λένε οι αιρετικοί!

Τι να πρωτοθαυμάσει κανείς; Την ασχετοσύνη τους ή την αλαζονεία του «ξερόλα»;

Σκοπός μου, όμως, δεν είναι να κατηγορήσω κανέναν με αυτή την ανάρτηση.

Αυτό που θέλω είναι να δείξω μια πραγματικότητα, ότι, δηλαδή, ένα μεγάλο μέρος του ορθόδοξου ποιμνίου είναι ακατήχητο σε βασικά στοιχεία της πίστης μας, και να προτρέψω τους ιερείς να εκμεταλλευτούν τον άμβωνα έτσι ώστε αυτό να πάψει να συμβαίνει ή, έστω, να μειωθεί.

Όμως, έχουμε ευθύνη κι εμείς οι πιστοί γι αυτό: Πριν από αρκετά χρόνια, κάποιος (που σήμερα είναι αρχιμανδρίτης και τότε ήταν νεαρός φοιτητής), συζητούσε με κάποιους Ευαγγελικούς (χριστιανική αίρεση, για όσους δεν γνωρίζουν), που βρίσκονταν σε κεντρικό δρόμο προπαγανδίζοντας την πίστη τους. Τα επιχειρήματα που τους παρουσίαζε για να τους αποδείξει ότι βρίσκονται σε πλάνη ήταν τόσο ισχυρά που, κάποια στιγμή, ένας απ' αυτούς δεν άντεξε και του είπε «Αδελφέ, βλέπω ότι έχεις μελετήσει πολύ καλά την Αγία Γραφή! Σε ποια εκκλησία ανήκεις;» για να πάρει την απάντηση «Στην Ορθόδοξη Εκκλησία.», που τον έκανε έκπληκτο να απορήσει «Και μελετάς την Αγία Γραφή;!». Εκεί φτάσαμε, δυστυχώς αγαπητοί μου...

Αυτό δε σημαίνει ότι πρέπει ο καθένας από εμάς να ανοίξει την Αγία Γραφή και να αρχίσει να τη διαβάσει ερμηνεύοντάς την όπως αυτός νομίζει. Το «τι θέλει να πει ο ποιητής;» το γνωρίζει, καλύτερα από κάθε άλλον, ο ίδιος ο ποιητής ενός κειμένου. Τα κείμενα που εντάχθηκαν στην Αγία Γραφή καθορίστηκαν από την Εκκλησία κι όχι από ένα μεμονωμένο άτομο, γι αυτό και θεωρούνται θεόπνευστα (ο Θεός αναπαύεται στο «εμείς» και όχι στο «εγώ» -βλ. «οὐ γάρ εἰσι δύο ἢ τρεῖς συνηγμένοι εἰς τὸ ἕμὸν ὄνομα, ἐκεῖ εἰμι ἐν μέσῳ αὐτῶν.», στο Ματθ. κεφ. 18, στίχ. 20).

Από τη στιγμή, λοιπόν, που η δημιουργία της Αγίας Γραφής βρίσκεται στο «εμείς», η σωστή ερμηνεία της δεν μπορεί να βρίσκεται στο «εγώ» (αυτό το λάθος έκαναν οι Προτεστάντες -κυρίως- και έπεσαν σε αναρίθμητες πλάνες, δημιουργώντας ισάριθμες «Εκκλησίες»).

Ένα άλλο σχετικό περιστατικό, που συνέβη σ' εμένα πριν λίγα χρόνια, ήταν το

εξής: Συζητώντας με Μάρτυρες του Ιεχωβά, που μου είχαν κτυπήσει την πόρτα, και αφού, με τη βοήθεια του Θεού, τους αποστόμωνα, ο μεγαλύτερος απ' αυτούς μου λέει «Δίνετε πολύ καλές απαντήσεις. Ούτε παπάς δεν μας έχει μιλήσει έτσι!» για να πάρει την απάντηση «Περίεργο μου φαίνεται, γιατί εγώ από παπάδες τα έμαθα αυτά που σας λέω»!

Μελέτη, λοιπόν, της Αγίας Γραφής, αλλά με τη βοήθεια του πνευματικού μας ή, αν δε διαθέτουμε τέτοιο, των ερμηνευτικών συγγραμμάτων των Πατέρων της Εκκλησίας μας.

Θεμέλιο της πίστης μας και της ζωής που πηγάζει απ' αυτή είναι το γεγονός της Ανάστασης του Κυρίου μας. Αν δεν γνωρίζουμε τις πραγματικές παραμέτρους αυτού του γεγονότος που καθόρισε την παγκόσμια ιστορία και αφορά στην λύτρωση ολοκλήρου του ανθρωπίνου γένους από τη φθορά και το θάνατο, τότε ό,τι άλλο κι αν γνωρίζουμε «πέσαμε έξω με την πλώρη», που λέει και ο λαός μας.

Χριστός ανέστη, και όποιος το αρνείται, τουλάχιστον να ξέρει τι αρνείται, και όποιος το δέχεται να ξέρει τι δέχεται!